

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ ...

Σέ όλες σχεδόν τίς παραδόσεις τών αρχαίων λαών, από τά πολύ παλαιά χρόνια, υπήρχε η αντίληψη τού άλλου κόσμου καί τής άλλης ζωής.

Ομως, ο ερχομός τού Χριστού στήν γή, καί η ενημέρωση τών ανθρώπων γιά τόν "άλλο κόσμο" μέ κάθε λεπτομέρεια, αύξησε αυτόν τόν προβληματισμό καί τήν προετοιμασία...

Ο Χριστός, στήν παραβολή τού πλουσίου καί τού φτωχού υπηρέτη του, πού συμβολικά ονομαζόταν Λάζαρος, σκιαγράφησε τά συμβαίνοντα "μετά θάνατον", καί προειδοποίησε τό τί περιμένει τούς ανθρώπους εκείνους πού θά αδιαφορήσουν γιά τόν κίνδυνο.

Μίλησε ακόμη γιά αποπομπή τών ανθρώπων αυτών στήν φωτιά τήν αιώνια, λέγοντας τά χαρακτηριστικά εκείνα λόγια,

" ... πορεύεσθε απ' εμού, οι κατηραμένοι είς τό πύρ τό αιώνιον τό ητοιμασμένον τώ διαβόλω καί τοίς αγγέλοις αυτού ...,

καί αλλού, μιλώντας γιά τήν μεγάλη Κρίση, στήν Β' παρουσία, προειδοποίησε,

" καί απελεύσονται ούτοι (οι αμαρτωλοί), είς Κόλασιν αιώνιον ... " (Ματθ.ΚΕ'41-46).

Ανέφερε ακόμη, τό σκότος τό "εξώτερον" υπονοώντας ότι υπάρχει καί σκότος "εσώτερον", πιό βαθύ δηλαδή καί πιό αποτρόπαιο, καί κατέληξε λέγοντας,

" Εκεί έσται, ο τριγμός καί ο βρυγμός τών οδόντων... (Ματθ. ΚΒ'30)

Στήν Αποκάλυψη μιλάει ακόμη γιά " λίμνη καιομένη πυρί καί θείω..." καθώς επίσης ότι " ο καπνός τού βασανισμού αυτών, είς αιώνας αιώνων αναβαίνει, καί ούκ έχουσιν ανάπαυσιν (οι τιμωρούμενες ψυχές) ημέρας καί νυκτός ...) Αποκάλ. ΙΔ'11

Δέν μίλησε βέβαια γιά καζάνια πού βράζουν καί γιά πηρούνια τεράστια, πού θά τρυπούν τούς ανθρώπους, όπως πολλοί αναφέρουν κοροϊδεύοντας. Εδωσε όμως εικόνες υλικές καί κατανοητές από τόν κόσμο πού ζούμε, γιά νά μπορέσουμε κάπως νά καταλάβουμε τήν φρίκη τήν αιώνιο στους τόπους εκείνους...

Μίλησε, σάν έναν δάσκαλο ορεινού χωριού κάποτε, πού απευθυνόμενος στους μαθητές του, πού ποτέ τους δέν είχαν δει τήν θάλασσα, τούς είχε ειπεί.

-- Η θάλασσα παιδιά, είναι σάν μία μεγάλη στέρνα. Σάν κι'αυτή πού ποτίζετε τά πρόβατα, αλλά ασύγκριτα μεγαλύτερη. Φανταστείτε ένα κάμπο, γεμάτο νερό...

-- Καί τό πλοίο κύριε, πώς είναι τό πλοίο;

-- Τό πλοίο παιδιά, είναι σάν μία μεγάλη σκάφη πού πλέει μέσα στήν στέρνα...

Αλλά όποια ασύγκριτη διαφορά υπάρχει μεταξύ στέρνας καί θάλασσας,

σκάφης και τάνκερ, τόση ακριβώς και περισσότερη είναι η διαφορά γεγονότων και καταστάσεων που θα κληθούμε κάποτε να αντιμετωπίσουμε ...

ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ ...

Θά παραθέσουμε τώρα μία απομαγνητοφωνημένη συνέντευξη, όπως την βρήκαμε σε ένα ηχητικό ντοκουμέντο, κασέτα θαυμάτων, της Παναγίας της Μαλεβής, μιάς εικόνας με έναν παράξενο τρόπο συμπεριφοράς, για την οποία λεπτομερώς αναφέραμε, στην στήλη **"Τώ καιρώ ετούτω"**

Είναι μία μαρτυρία, ότι ένας άλλος κόσμος μάς περιμένει, μέσα από μία διαδικασία, ελέγχου και Κρίσεως...

Μιλάει η ασθενής.

"Ημουν πολύ καλά όταν μου παρουσιάστηκε μία μικρή αιμορραγία. Μέ πίεσαν και πήγα στον γιατρό, τό είχα σαν αστέιο εγώ, βρέθηκε όμως πράγματι ένα μικρό ινομύωμα. Ομως μετά, μου είπε ο γιατρός, ότι τό αίμα δέν είναι από τό ινομύωμα, αλλά προέρχεται από πολύποδα. Θά κάνεις μία απόξεση και θά γίνεις καλά, μέ καθυσύχασε ...

Εκανα πράγματι την απόξεση κάναμε και κάποιες άλλες αναλύσεις, βρέθηκαν σχετικά καλές, και καταλήξαμε μέ τον γιατρό, ότι άν ήθελα, μπορούσα και νά μή κάνω την εγχείρηση.

Ομως, ένα βράδυ είδα στον ύπνο μου ότι μέ είχαν στό χειρουργείο. Αυτό μέ έβαλε σε σκέψεις, μήπως ήταν κάποια προειδοποίηση. Δούλευα τότε σε μία κλινική και συζητώντας μέ μία συνάδελφο, μου είπε νά πάω νά εγχειρισθώ.

Παρακαλούσα την Παναγία μία βδομάδα νωρίτερα νά μέ βοηθήσει, και νά μου δείξει άν πρέπει νά εγχειρισθώ ή όχι. Δυσκολεύθηκα αρκετά στην προετοιμασία ναρκώσεως, τόσο, που απορούσαν και οι γιατροί βλέποντάς με άγρυπνη.

ΚΙ' ΟΜΩΣ , ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΛΕΓΧΟΣ...

Οπως βρισκόμουν ξύπνια, ξαπλωμένη στό κρεβάτι, βλέπω μπροστά μου δυό άγνωστα πρόσωπα, όχι γιατρούς. Μού λένε,

-- Πάμε..

-- Πού θά πάμε, τούς λέω, θά γίνει εγχείρηση τώρα.

-- Πάμε, θά γίνει και η εγχείρηση...

Την ώρα όμως που μου έλεγαν αυτά, ξεκίνησε από τό στόμα τους κάτι σαν

μουσική, μέ λέξεις συνεχώς επαναλαμβανόμενες " η εγχείριση θά γίνει, η εγχείριση θά γίνει ..."

Ηταν λέξεις ανακατεμένες μέ μουσική έτσι καθώς περπατούσαμε στόν διάδρομο. Φθάσαμε κάπου, καί ανεβαίνοντας τρία σκαλιά, τά μέτρησα, άνοιξε μία πόρτα καί μπήκαμε σέ ένα γραφείο. Ηταν καθισμένος εκεί ένας άνθρωπος.

Δέν μπορούσα νά διακρίνω τό πρόσωπό του, έβλεπα όμως τό σώμα καί τά χέρια του πάνω στό γραφείο. Δίπλα του υπήρχε ένα πακέτο, σάν μπλόκ λογιστικών αποδείξεων. Κρατούσε ανοιχτό ένα βιβλίο, μεγέθους Ευαγγελίου τό οποίο καί συμβουλευτήκε, πριν μέ ρωτήση,

-- Είσαι παντρεμένη;

-- Ναί.

-- Εχεις παιδιά;

-- Ναί.

-- Πόσα παιδιά έχεις;

-- Τρία.

-- Ήσουν πιστή στό στεφάνι σου;

-- Μάλιστα !

-- Γιατί 3 παιδιά; Τού λέω πάλι κλαίγοντας,

-- Τρία.

-- Θέλω νά μού εξηγήσεις, μού λέει, γιατί μόνο τρία παιδιά; Είχες κάνει εκτρώσεις;

-- Οχι. Εκανα μία, αλλά δέν γνώριζα ότι ήταν αμαρτία. Τό εξομολογήθηκα όμως σέ ιερέα...

Μόλις είπα, ότι τό εξομολογήθηκα σέ ιερέα, υπέγραψε βιαστικά τό δελτίο αποδείξεων, έκοψε τό χαρτί καί τό έδωσε στόν δεξιό συνοδό μου.

-- Πάμε, μού λένε οι συνοδοί μου.

(Εν τώ μεταξύ, η μουσική καί οι λέξεις " η εγχείριση θά γίνει " ακούγονταν συνεχώς). Μπήκαμε σέ δεύτερο γραφείο. Μέ ρωτούν πάλι.

-- Εκκλησιάζεσαι;

-- Μάλιστα.

-- Εξομολογείσαι;

-- Ναί.

-- Κοινωνάς;

--Μάλιστα.

-- Νηστεύεις; Λέω πάλι,

-- Μάλιστα.

Υπέγραψε καί αυτός στίς αποδείξεις πού είχε μπροστά του, έκοψε τό χαρτί καί τό έδωσε στόν δεξιό συνοδό μου. Ξεκινήσαμε τώρα γιά τό τρίτο γραφείο. Εκεί, είδα διαφορετικά φώτα, άλλες διακοσμήσεις...

Αρχισα νά σκέπτομαι μήπως έγινε η εγχείριση καί έχω πεθάνει καί βρίσκομαι στήν άλλη ζωή, γιατί έβλεπα άλλα πράγματα, άλλο κόσμο, έξω από τήν ζωή πού καθημερινά βλέπουμε. Προσπαθούσα νά καταλάβω άν ήμουνα σέ μέρος πού ήταν μέ τόν Θεό, ή μέ πήγαιναν γιά τήν Κόλαση.

Σηκώθηκε ξαφνικά ένας δυνατός αέρας, σάν σίφουνας, καί πρόσεξα ανάμεσα στά ανακατωμένα φύλλα τών δένδρων, πολύχρωμα μικρά σταυρουδάκια νά στριφογυρίζουν στόν αέρα. Η θέα τών Σταυρών μέ καθησύχασε. Μπήκαμε στό τρίτο γραφείο. Μέ ρωτούν πάλι,

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ...

-- Κάνεις βοήθειες ; (ελεημοσύνες)

-- Είμαι φτωχιά, αλλά ότι μπορώ κάνω...

-- **Επισκέπτεσαι ανάπηρους, φτωχούς, αρρώστους;**

-- Κάνω καί τήν νοσοκόμα, καί μου αρέσει νά περιποιούμαι αρρώστους, γι' αυτό πάω...

Υπόγραψε κι' αυτή τήν απόδειξη καί τήν έδωσε στους συνοδούς μου. Πήγαμε στό τέταρτο γραφείο. Μέ ρωτάνε εκεί,

-- **Μήπως είσαι "αρπαώνης "** (Κυπριακή διάλεκτος, "γραπώνεις, αρπάζεις").

Αυτή τήν λέξη όμως, προσωπικά, δέν τήν είχα ακούσει ποτέ μου. Τού λέω,

--Τί σημαίνει αυτό κύριε; Δέν τήν ξέρω αυτή τήν λέξη...

-- **" Αρπαώνεις, αρπαώνεις ; "** μου λέει.

-- Δηλαδή άν αρπάζω, άν κλέβω , θέλεις νά πείς;

-- **Ναί.**

-- Αμα είναι καί πεινάω, τού λέω, τά παίρνω. Αμα είναι, καί κάτι πού δέν τό έχω, αλλά τό βρίσκω διπλό, (στήν δουλειά μου ή καί αλλού), κι' αυτό τό παίρνω...

Μού τράβηξε μία γραμμή πάνω στό χαρτί, σάν κάτι νά σημείωσε, **δέν τό υπόγραψε,** (όπως υπόγραφαν οι άλλοι νωρίτερα), έκοψε τό χαρτί καί τό έδωσε. Μπήκαμε στό πέμπτο γραφείο. Ερώτηση,

-- **Κατακρίνεις τόν αδελφό μου;**

Τού λέω,

- Μέ συγχωρείτε κύριε, δέν ξέρω τόν αδελφό **σας**.
Θύμωσε, καί μου ξαναείπε,
- Τόν αδελφό σου, τόν συνάνθρωπό σου, τόν κατακρίνεις; Τού λέω,
- Ναί, κύριε, τόν κατακρίνω.
- Γιατί τόν κατακρίνεις;
- Γιατί, δέν μου αρέσουν οι πράξεις του...
- Τίς δικές σου πράξεις, τίς κατακρίνεις;
- Κύριε, νά σάς εξηγήσω...
- Οχι, μου λέει, πές μου γιατί κατακρίνεις;
- Κατακρίνω, τού λέω, προσπαθώντας νά δικαιολογηθώ ...
- Μέ τόν συνάδελφό σου πώς είσαι;
- Οχι καί καλά. Εκεί πού δουλεύω υπάρχουν παρεξηγήσεις καί φασαρίες. Ομως εξομολογούμαι τακτικά καί τά λέω στόν πνευματικό μου...
- Κοίταξε τό χαρτί, σημείωσε κάτι, καί **δέν υπόγραψε** τήν απόδειξη, (όπως δέν είχε υπογράψει κί'ο άλλος στό προηγούμενο γραφείο). **Παρ' όλο πού είπα ότι τά εξομολογούμαι τακτικά σέ ιερέα, (αλλά τά ξανακάνω πάλι ...)**
- Τό " αρπαώνης-κλέβεις" , καί τίς κατακρίσεις, δέν τίς υπέγραφε...**

Βγήκαμε έξω καί βαδίζοντας γιά τό επόμενο, έκτο γραφείο, η μουσική καί τά λόγια πού συνεχώς άκουγα πρίν, ότι " η εγχείριση θά γίνει, η εγχείριση θά γίνει" τώρα άλλαξαν. Τώρα άκουγα, σέ γρήγορο πλέον ρυθμό " η εγχείριση τελείωσε, η εγχείριση τελείωσε ...".

ΠΑΡΤΕ ΤΗΝ ΠΙΣΩ

Μπήκαμε σέ νέο γραφείο. Δέν υπήρχε κανένας, μόνο μία μεγάλη πολυθρόνα καί κάθε λίγο έβλεπα, πότε ένα αστεράκι, πότε ένα πολύχρωμο σταυρουδάκι, νά εμφανίζεται πάνω στήν καρέκλα αυτή καί νά φεγγοβολάει μέ αστραπές...

Από μία μικρή , χαμηλή πόρτα μπήκε ένα πρόσωπο, σάν κοπέλα, πολλή ωραίο, μέ μεγάλα μάτια (μου θύμιζε άγγελο), καί τό μόνο πού πρόσεξα ιδιαίτερα ήταν τά χρυσά περιβραχιόνια πού είχε στά χέρια του (ενδεικτικό κάποιας εξουσίας), μέ μία μεγάλη πέτρα επάνω τους πού έβγαζε αστραπές.

Μπήκε μέ έναν σεμνό αέρα, κάθισε στήν καρέκλα, καί μέ κοίταξε ερευνητικά από τό πρόσωπο ως τά πόδια. Άπλωσε τό χέρι καί ο συνοδός μου έδωσε τά χαρτιά πού μέ αφορούσαν. **Εβλεπα τό πρόσωπο αυτό πολύ καθαρά, καθώς διάβαζε τά σημειώματα.**

Σταμάτησε ξαφνικά, καί στρεφόμενος προς τήν πόρτα εξόδου είπε υπομονετικά, τρείς φορές, σάν κάποιον νά ρωτούσε απ' έξω...

-- Νά τήν περάσω, νά τήν περάσω, νά τήν περάσω;

Δέν άκουσα τήν απάντηση. Γύρισε μόνο καί φώναξε, δείχνοντας τήν έξοδο.

-- Πάρτε την πίσω, πάρτε την πίσω...

Ηταν στ' αυτιά μου ακόμη ο αντίλαλος τών λέξεων " πάρτε την πίσω, πάρτε την πίσω " , όταν ένοιωσα ένα χέρι στό μέτωπό μου. Άκουσα μιά φωνή.

-- Μάμα, μάμα, τέλειωσε η εγχείρισή σου, τέλειωσε. Ηταν η κόρη μου, καί άρχισα νά συνέρχομαι.

Γιατί δέν μ' αφήσατε, τούς έλεγα.

Οι νοσοκόμες πέσαν επάνω μου, ζητούσαν νά μάθουν τί είχε συμβεί. Σέ όλη τήν διάρκεια τής εγχειρίσεως, μού έλεγαν, κάπου τρισήμιση ώρες, σέ ακούγαμε πού συνομιλούσες. Μέ ποιούς μιλούσες καί κουνούσες τά χέρια σου; Πές μας τί συνέβη;

Μαζεύτηκαν 50 περίπου νοσοκόμες, όλο σχεδόν τό προσωπικό, καί ζητούσαν επίμονα νά τούς ειπώ. Τί έβλεπα, αυτές τίς ώρες στό χειρουργείο;

Αν καί τά θυμάμαι όλα έντονα, ζήτησα στυλό καί χαρτί για νά μή τά ξεχάσω. Ηλθε ένας θεολόγος καί μού πήρε συνέντευξη.

Σέ συζήτηση πού είχα μέ πνευματικούς ανθρώπους, μού είπαν ότι όλα αυτά, συμβαίνουν στίς ψυχές μετά θάνατο. Εκεί θά υπάρξει Κρίση. Για λόγους πού δέν γνωρίζουμε, μού είπαν, οι άγγελοι πού διακονούσαν σάν συνοδοί τήν ψυχή σου, πήραν τήν τελευταία στιγμή, εντολή από τόν Θεό νά μέ γυρίσουν στόν κόσμο, νά διορθωθώ καί νά μετανοήσω...

-- " Πάρτε την πίσω...."

Ο πνευματικός μου, μού είπε.

Σύμφωνα μέ τήν Παράδοση τής Ορθοδόξου Εκκλησίας, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα, υπάρχουν 9 τελώνια , σταθμοί ελέγχου τών ψυχών πού πεθαίνουν. Πέρασες τά πέντε, μέ τά τελευταία τρία ανυπόγραφα.

Ο έλεγχος στόν έκτο σταθμό υπήρξε απορριπτικός για τήν ψυχή σου. Είχες νά περάσεις καί τά υπόλοιπα. Είχες τά κατάλληλα έργα για νά περάσεις;

ΜΗ ΜΕ ΔΙΚΑΖΕΤΕ ...

Διηγείται ένας φίλος, αυτόπτης μάρτυρας τού συμβάντος.

" ... πέθαινε η μάνα μου, μού είπε. Καί πάνω στό τέλος της δέν ανεγνώριζε ούτε εμάς, τά παιδιά της. Τά μάτια της σφαιλισμένα. Καί μόνο η αναπνοή της έδειχνε ένα υπόλειμμα ζωής πού ακόμα είχε.

Τότε, εκεί πάνω στο τέλος, άρχισε η μάχη. Κι' εμείς τά παιδιά της, οι παρατηρητές. Ενώ δηλαδή είχε τά μάτια κλειστά, καί δέν αναγνώριζε ούτε εμάς τά παιδιά της, όμως αυτή "έβλεπε...".

" Εβλεπε " άλλους. Ποιούς; Πρόσωπα, πού είχαν έλθει νά τήν "παραλάβουν " . Καί τότε, μέσα στήν ησυχία τήν νεκρική του περιβάλλοντος, άρχισε νά φωνάζει .

-- Φύγετε. Φύγετε. Μή μέ παίρνετε. Μή μέ δικάζετε. Δέν έκανα τίποτα ...

Ποιά ψυχολογία, ποιά κοινωνιολογία, πιά φιλοσοφία, καί πιά... θά μπορούσε νά μάς πεί, τί έβλεπε αυτή η ταλαίπωρη, μέ τά μάτια κλειστά ή, τί πρόσωπα καταλάβαινε αυτή, πού δέν γνώριζε ούτε τά παιδιά της;

Ναί, έλεγε ο φίλος μου. Είναι γεγονός, τό είδα μέ τά μάτια μου. Υπάρχει καί άλλος κόσμος. Καί έρχονται νά παραλάβουν τήν ψυχή μας εκεί, στήν επιθανάτια κλίση, εκεί στόν τόπο τού τροχαίου θανατηφόρου, μέσα από τίς λαμαρίνες καί τά σίδερα, είτε άγγελοι αγαθοί, είτε πονηροί δαίμονες.

Ανάλογα μέ τά έργα μας...

ΣΧΕΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΓΙΟΥ...

(τού π. Ιακώβου Τσαλίκη)

Όταν είχε κοιμηθεί ο Γέροντας μου, ο πατήρ Νικόδημος, είπα στην προσευχή μου, που να πήγε άραγε η ψυχή του;

Τότε είδα, όχι σε όνειρο, αλλά πνευματικό τω τρόπω, ότι με φώναξε ο Γέροντας μου να του πάω τα κλειδιά της Μονής γιατί ήρθε ο Μέγας Αρχιερέας !

Πήγα λοιπόν έξω από την πόρτα του κελιού, που είναι πάνω από την είσοδο της μονής, κι όταν έφτασα κοντά, ακούω ομιλίες, ερώτηση, απάντηση.

Μέσα γινόταν ανάκριση, εξέταση.

Χτύπησα την πόρτα και μπήκα μέσα στο δωμάτιο και τι να δω!!!.....

Ο Γέροντας μου στεκόταν όρθιος, ξεσκούφωτος με το κεφάλι κατεβασμένο και τα χέρια σταυρωμένα με πολύ φόβο και ευλάβεια.

Απέναντι του ήταν ο Μέγας Αρχιερέας καθημένος επί θρόνου. Ο θρόνος ήταν μετέωρος ένα μέτρο πάνω από το δάπεδο. Το πρόσωπο του έλαμπε. Χρυσό, σαν καθαρό κερί, δεν μπορώ να το περιγράψω παιδί μου.

Στα γόνατα του ήταν ανοιχτό ένα βιβλίο και μέσα ήταν γραμμένη η ζωή του Γέροντά μου. Ρωτούσε ο Μέγας Αρχιερέας και απαντούσε ο Γέροντας μου.

Μόλις μπήκα μέσα σταμάτησε η ανάκριση, πήγα στον Γέροντα μου, του έβαλα μετάνοια και του έδωσα τα κλειδιά της Μονής.

«Γέροντα, έφερα και τα κλειδιά της Λειψανοθήκης μην τυχόν θελήσει ο Αρχιερέας να προσκυνήσει τα Αγία Λείψανα», του είπα. Ο γέροντάς μου, τα πήρε.

Ήθελα να βάλω μετάνοια και στο Μέγα Αρχιερέα, αλλά δεν μου είπε τίποτε ο Γέροντας μου κι επειδή ήμουν υποτακτικός, δεν μπορούσα να κάνω κάτι χωρίς ευλογία.

Έτσι βάζοντας μετάνοια στον Γέροντα μου και υποκλινόμενος από μακριά στον Μέγα Αρχιερέα, βαδίζοντας προς τα πίσω, χωρίς να γυρίσω την πλάτη μου, βγήκα από το δωμάτιο.

Αμέσως μόλις βγήκα άρχισε πάλι η ανάκριση...

Είδα, παιδί μου, ότι όλη μας η ζωή, έργα, λόγια, σκέψεις είναι γραμμένα, και θα δώσουμε για όλα λόγο.

Όσο για τον Γέροντά μου πληροφορήθηκα ότι η ψυχή του πήγε πολύ καλά."

Από το βιβλίο: "ΛΟΓΟΙ ΑΘΩΝΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ", Κοζάνη 2006,

πηγή : www.athos.edo.gr

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΤΥΧΗΜΑ

Ο Μιχάλης Χ. , ο μόνος διασωθείς από πτώση ελικοπτέρου στον ποταμό Στρυμόνα, παλαιότερα , διηγείται.

" Σέ μιά στιγμή είδα πνιγμένους τούς συστρατιώτες μου, αφού μάς παρέσυρε τό ορμητικό ρεύμα τού ποταμού στον καταρράκτη. Εγώ, έμεινα στον πυθμένα τού καταρράκτη. Εκανα τόν σταυρό μου καί είπα.

-- Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησέ με. Τώρα θά 'ρθούν οι άγγελοι ή οι δαίμονες νά παραλάβουν τήν ψυχή μου.

Στιγμές τραγικές...

Αλλά ο Θεός μέ άφησε νά ζήσω μέ τήν οικογένειά μου τήν πολύτεκνη. Δίπλα μου, στό ρεύμα τού ποταμού, επέπλεαν πνιγμένοι ο πυροσβέστης καί οι στρατιώτες τών ειδικών δυνάμεων...".

Γι'αυτήν τήν φοβερή ώρα τής εξόδου μας από τά επίγεια σύνορα, τού εκτελωνισμού τών αποσκευών τού βίου μας, καί τής " θεωρήσεως τών διαβατηρίων " η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει συντάξει καί τήν παρακάτω δέηση στην Υπεραγία Θεοτόκο.

" Ασπιλε, αμόλυντε, άφθορε, άχραντε, αγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα... καί εν τώ καιρώ τής εξόδου μου, τήν αθλίαν μου ψυχήν περιέπουσα καί τás σκοτεινάς όψεις τών πονηρών δαιμόνων πόρρω (μακράν) αυτής απελάυνουσα...."

ΚΙ΄ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ;

Απόρριψη τής ψυχής από τήν βασιλεία τού Θεού, σημαίνει Κόλαση, καί συγκατοίκηση μετά τών δαιμόνων. Γιατί, δυστυχώς, οι τόποι τής άλλης ζωής είναι δύο. Δέν είναι ούτε τρεις, ούτε πέντε. Ή μέ τόν Χριστό πού θά κρίνει τόν κόσμο, ή μέ τόν διάβολο πού μάς ξεγελούσε στόν κόσμο αυτό, καί πιστά τόν υπηρετήσαμε...

Σκεπτόμαστε πολλές φορές ανθρώπους πού πεθαίνουν από τροχαία στόν κόσμο. Από ανακοπές καί εμφράγματα, από ηλεκτροπληξίες καί τυχαία συμβάντα. Ανθρώπους πού τό βράδυ θά κοιμηθούν στό κρεβάτι καί τό πρωϊ θά τούς συνοδέψουν άλλοι στό μακρινό ταξίδι τού αποχωρισμού...

Ανθρώπους πού φεύγουν απροετοίμαστοι, νομίζοντας ότι " πεθαίνουμε καί τελειώνουμε...", καί πού δέν έχουν τήν περίσκεψη καί μιάς " άλλης άποψης " .

Τί κι΄ αν τελειώσαμε Πανεπιστήμια, Master, Γλώσσες, Ειδικευση, Σπουδές χρονοβόρες καί πολυέξοδες. Τί κι΄ αν καθίσαμε στά θρανία χρόνια ατέλειωτα, ξενύχτια πάνω στά βιβλία, σέ ώρες εργασίας καί μάθησης.

" Μатаιότης, ματαιοτήτω, τά πάντα ματαιότης " αναφέρει κάπου ο Δαβίδ.

Καί αυτό είναι, η πιό σοφή καί κατασταλαγμένη άποψη τού ανθρώπου, στά 75 ή 80 χρόνια αυτής τής διαδρομής, πού καλείται νά ζήσει...

ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ...

Πάρα πολλοί άνθρωποι σήμερα ,δεν πιστεύουν ότι υπάρχει άλλη ζωή.Νομίζουν, ότι όλα τελειώνουν εδώ,κάτω από την πέτρα του τάφου,και τίποτα παραπέρα. Η Ορθόδοξη Χριστιανική Θρησκεία,διά πολλών αποδείξεων,γι΄ αυτούς πού θέλουν χωρίς προκαταλήψεις να ιδούν την αλήθεια , διδάσκει ότι η ζωή μας είναι ένα χρονικό τίποτα μπροστά στα εκατομμύρια χρόνια της άλλης ζωής.

Πρέπει όμως να προσέξουμε, γιατί μετά τον θάνατο θα επακολουθήσει Κρίση!

Ο άνθρωπος σαν τέλειο δημιούργημα έχει Δημιουργό.

Τυχαίως δεν έγινε τίποτα, και είναι αληθινή παραφροσύνη να δεχόμαστε ότι ένα σπίτι ή ένα αυτοκίνητο σχεδιάσθηκε και έγινε από τον άνθρωπο, ενώ ολόκληρα ηλιακά συστήματα κινούμενα με ιλιγγιώδεις και σταθερές ταχύτητες

χωρίς να συγκρούονται , έγιναν μόνα τους ,στην τύχη , καί από το τίποτα ...

Πολλοί ακόμη μιλούν , και πιστεύουν ότι όντως υπάρχει άλλη ζωή ,και ότι όλοι θα πάμε σίγουρα εκεί . Δίκαιοι και άδικοι, πιστοί και άπιστοι, κλέφτες, φονιάδες, και έντιμοι!

Συμβαίνει όμως αυτό;

Παρακάτω, θα παραθέσουμε αποσπάσματα από μια πραγματική, σύγχρονη ιστορία, πού έζησε ένας άνθρωπος, πού δεν πίστευε σε τίποτα. Ένας βετεράνος του πολέμου, ο Σέρβος Ντούσαν. Συνέβη σ'αυτά τα χρόνια. Στα χρόνια μας...

ΤΙ ΣΥΝΕΒΕΙ ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΤΗΣ 11ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1976 ...

« Σε όλες μου τις εκθέσεις προσπαθώ να παρουσιάσω με ειλικρίνεια τα γεγονότα πού έζησα στα 48 χρόνια της ζωής μου. Στις 11 Ιουλίου 1976, λίγο πριν τις 10 το πρωί ξεκίνησα με το αυτοκίνητό μου από το Κραγκούγεβιτς για τα Μπάνια της Ματαρούσκα.

Φθάνοντας στην γέφυρα του Ίμπαρ, στο Κράλιεβο, έστριψα αριστερά εξ'αιτίας μιάς συγκρούσεως πού είχε αποκλείσει τον δρόμο, παίρνοντας κατεύθυνση για το μοναστήρι.

Έτσι κάπως αρχίζει αυτή η συγκλονιστική ιστορία

Στον δρόμο, παίρνει στο αυτοκίνητό του δυό άγνωστα πρόσωπα. Έναν ιεροπρεπή καλόγερο και μια σεβάσμια μοναχή.Στον δρόμο του λένε τα πάντα για την ζωή του, ακόμη και λεπτομέρειες. Ξαφνιάζεται...

- Ντούσαν, επιστρέφεις από το μνημόσυνο στο Κραγκούγεβιτς, έτσι δεν είναι; Που γνώριζαν το όνομά μου κι'από πού ερχόμουν ; Μού ήσαν εντελώς άγνωστοι...

- Μάλιστα.

- Και τώρα πάς στα Μπάνια της Ματαρούσκα, ενώ δεν κάνεις μπάνια...

- Δεν τολμώ, γιατί το νερό είναι πολύ ζεστό. Μόλις σταμάτησε ο καλόγερος.με ερωτά η καλογριά.

- Από πού κατάγεσαι Ντούσαν ; Από την Ζακούτα ; Ο πατέρας σου είναι ο Ντιμίτρι,η μάνα σου η Ντερίνκα, η ...Αυτοί πιστεύουν στον Θεό, αλλά μόλις θυμώσουν τον βλασφημούν. Ο αδελφός σου, ο Μίλοβαν, έχει ανώτατη μόρφωση αλλά είναι άθεος. Μεγάλος άθεος...

Σώπασε για λίγο και συνέχισε·

-- Και εσύ Ντούσαν, πιστεύεις κατά βάθος στον Θεό, παρ'όλη την αποστασία σου.

Σταμάτησες και μας πήρες, ενώ άλλοι περνούσαν δίπλα μας και μας έφτυναν. Καλύτερα να μη είχαν γεννηθεί παρά έτσι πού φέρθηκαν...

Έτρεμα από τον φόβο μου. Μέσα από τον καθρέπτη του οδηγού γύρισα και τους κύτταξα. Φρίκη με κατέλαβε. Δυό μεγάλα φωτοστέφανα με εκτυφλωτικό φώς, πάνω από τα κεφάλια τους με τύφλωσαν.

Αλήθεια, δεν είχα να κάνω με συνηθισμένους ανθρώπους...

Συνέχισαν μιλώντας μου για την άσωτη ζωή πού έκανα. Ο φόβος και η ντροπή με είχαν κυριεύσει. Στο προαύλιο του μοναστηριού σταμάτησα για να κατέβουν. Έτρεξα να τους ανοίξω τις πόρτες. Τράβηξα το πόμολο και έσκυψα μέσα.

Τά καθίσματα, ήσαν άδεια !

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ...

Καταβεβλημένος, ανήσυχος, τρομοκρατημένος, φθάνω στο ξενοδοχείο μου. Κατάκοπος ξάπλωσα στο κρεβάτι. Ένας πόνος, σαν βελονιά, διαπέρασε το στήθος μου ρίχνοντας με σε βαθύ ύπνο.

Σαν σε όνειρο η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε. Οι τοίχοι λάμπουν παράξενα, και ένας φωτεινός άγγελος, ίδια αρχαία εικόνα, μπαίνει μέσα.

Μου μιλάει·

-- Ντούσαν, σήκω να περπατήσουμε. Ξέρεις ποιους μετέφερες σήμερα; Τον Άγιο Απόστολο Πέτρο, και την Αγία Πέτκα (Παρασκευή) που τιμά πολύ η οικογενειά σου ... Φθάσαμε σ' ένα βουνό. Μπήκαμε σ' ένα σύννεφο κι αρχίσαμε να υψωνόμαστε στο διάστημα, σαν σε παραμύθι.

Ο άγγελος μου είπε·

-- Κοίτα κάτω την Γή. Τι βλέπεις;

Όλη η γη ήταν σαν σφαίρα, αλλά αναγνώριζα παρ' όλο το ύψος, πρόσωπα ανθρώπων, ζώων κλπ

-- Ντούσαν, ο Θεός επέβλεψε επάνω σου για να λάβεις μικρό δείγμα της άλλης ζωής και της αναστάσεως των νεκρών όταν θα έλθει ο Χριστός για να κρίνει τον κόσμο. Έτσι θα συμβεί και τότε ...

Σαν σε ταινία έβλεπα φωτεινούς Αρχαγγέλους να σαλπίζουν, τάφοι να ανοίγονται σε όλη τη γή, και οι νεκροί να βγαίνουν ακέραιοι και ολόσωμοι από αυτούς. Έβλεπα άνδρες, γυναίκες, παιδιά να βγαίνουν από θάλασσες, λίμνες, φωτιές κ.λ.π. όπως είχαν πεθάνει.

Το πιο περίεργο ήταν, ότι στο μέτωπο τού καθενός, σαν σε χαρτί, ήταν γραμμένα πολλά ή λίγα λόγια.

Ο άγγελος πήρε το λόγο·

-- Γιατί θαυμάζεις Ντούσαν; Αυτά που βλέπεις γραμμένα, είναι τα έργα του καθενός, είναι γραμμένες ακόμη και οι σκέψεις τους. Τίποτε δεν πρόκειται να κρυφθεί

Ανάμεσα στους νεκρούς έβλεπα φίλους, συγγενείς, γνωστούς. Άπλωναν τα χέρια, μιλούσαν, αλλά δεν ξεχώριζα τα λόγια τους. Ένα άλλο πλήθος πλασμάτων σαν σκιές εκινείτο στον αέρα γύρω μας. Διέκρινα καθαρά ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Τι άραγε ήσαντε;

-- Αυτές είναι ανθρώπινες ψυχές, μού είπε ο άγγελος εμβαθύνοντας στην σκέψη μου.

Η ψυχή που βγαίνει από τον άνθρωπο περιέχει όραση, ακοή, ομιλία, μνήμη, συναισθήματα. Χωρίς ψυχή ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένας όγκος κρέατος. Χωρίς ψυχή δεν υπάρχει ζωή.

Όταν βγεί η ψυχή από το σώμα (θάνατος) τότε, για 40 ημέρες περνά πάλι όλη τη ζωή που έζησε και τής δείχνονται όλα όσα έκανε, τούς τόπους που έζησε, αλλά και τα μέρη πού αμάρτησε, που ευεργέτησε κ.λ.π. Μετά υψώνεται στον ουρανό για κρίση.

Πρέπει να ξέρεις Ντούσαν, ότι στην κόλαση υπάρχουν οι αμαρτωλοί, αλλά και οι "καλοί" λεγόμενοι άνθρωποι, σύμφωνα με τὰ μέτρα του κόσμου...Είναι οι άνθρωποι πού ενσυνείδητα δεν θέλησαν να ακούσουν τίποτα για τον Χριστό και για την σωτηρία τους. Αδιαφόρησαν νομίζοντας ότι τό θέμα δεν τούς αφορούσε !

Ταξιδεύσαμε μέσα στο διαστημικό χώρο, αλλά δεν είμαι σε θέση και ούτε είναι δυνατόν να περιγράψω λεπτομέρειες. Φθάσαμε τέλος σ' ένα μέρος με ατέλειωτους πελώριους τοίχους. Μιά πύλη σε σχήμα Σταυρού λαμποκοπούσε...

Υπήρχαν πολλές ψυχές, λιγότερο ή περισσότερο φωτεινές, πλήθος αγγέλων, αλλά και δαίμονες με τερατοειδείς μορφές, όπως στις αγιογραφίες πού βλέπουμε, οί οποίες προσπαθούσαν να εμποδίσουν τις ψυχές να μπούνε μέσα. Περάσαμε τήν πύλη αυτή και φθάσαμε σ' ένα δεύτερο σταθμό, όπου η αγριότητα των δαιμόνων να αρπάξουν ψυχές, σε γέμιζε φρίκη.

Μέσα από την πύλη όμως ένα ισχυρό, πεντακάθαρο φώς, που όμοιο του άνθρωπος δεν είδε, φώτιζε τα πάντα. Σπίτια, ποτάμια, δένδρα, λουλούδια, και Εκκλησίες με ψαλμωδίες, έλαμπαν απερίγραπτα....

Το έδαφος του Παραδείσου ήταν σαν γυάλινο, κρυστάλλινο θα έλεγα, ενώ τεράστιοι πράσινοι μυρωδάτοι κήποι σκέπαζαν τους γύρω χώρους. Ύμνοι και Δοξολογίες στον Χριστό γέμιζαν τον αέρα.

Ακόμη, μέσα από μιά μεγάλη απόσταση, σ' ένα ύψωμα, έβλεπα έναν

τεράστιο Σταυρό και πάνω σ' αυτόν ο Χριστός, ενώ ένα εκτυφλωτικό φώς ξεπηδούσε γύρω του. Άγγελοι και άγιοι υπήρχαν δίπλα του.

-- Ντούσαν, εδώ είναι ο θρόνος του Θεού... Δεν είσαι άξιος να πάς παραπέρα. Φρόντισε να εκμεταλλευτείς την λίγη ζωή που σου μένει, να βαπτισθής, και να σωθείς με νηστεία και προσευχή κρατώντας κάθε εντολή του Θεού...

Πρόσεξε !

ΚΙ' ΟΜΩΣ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΟΛΑΣΗ...

(Παλαιά τοιχογραφία τής Μεγάλης Κρίσεως καί τής Κολάσεως στόν Ναό τής Παναγίας τής Δεξιάς, στήν Θεσσαλονίκη. Φαίνεται ο πύρινος ποταμός, ο εωσφόρος, καί οί βασανιστές - δαίμονες ! Σήμερα, αποφεύγουν να παρουσιάζουν τέτοια θέματα γιά νά μή... φοβάται ο κόσμος! Όμως ο λόγος τού Χριστού γιά τήν Κόλαση "ού δέδεται...")

".... Βγήκαμε σαν σε όνειρο από τον Παράδεισο και μεταφερθήκαμε σ' ένα μέρος, σαν άβυσσος, κατασκότεινο. Κανένα σκοτάδι γήινο δεν μπορεί να υπάρξει παρόμοιο. Μια τρομερή βρώμα, η βρώμα της Κολάσεως μ' έπνιγε.

Ένοιωθα ότι βρισκόμαστε μπροστά σε κάτι τό άγνωστο, σέ κάτι τό φοβερό, αλλά δεν ήξερα τι μπορούσε να είναι . Ο άγγελος-οδηγός με κατεύθυνε...

Στο βάθος, φάνηκε μια απέραντη θάλασσα, που από την επιφάνεια που έβραζε ξεπηδούσαν φωτιές πελώριες. Αντιλήφθηκα ότι βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν ατέλειωτο τοίχο ενώ μερικά μέτρα πιο πέρα από τα πόδια μας τα νερά έβραζαν σαν σε ηφαίστειο.

Με λόγια αυτά δεν περιγράφονται !...

Αλλοίμονο σ' αυτούς που θα πάνε στην κόλαση, και που ατέλειωτα χρόνια θα καίγονται στον τόπο αυτό. Αλλοίμονο σ' αυτούς που τους ξεγελάει ο Σατανάς και τους λέει ότι ο διάβολος και η Κόλασις είναι παραμύθια των παπάδων, και τους ρίχνει στις πορνείες, μοιχείες, αυτοκτονίες, ναρκωτικά, ομοφυλοφιλίες, εκτρώσεις κ.λ.π. , και τους καθησυχάζει λέγοντας τους:

" Μή φοβάσθε, ο Θεός είναι καλός ..."

Τούς λέει ακόμη,

" Και που θα χωρέσουν όλοι στην Κόλαση ..."

Όταν θα προσγειωθούν στα μέρη αυτά για πάντα και θα κλείσουν οι πόρτες πίσω τους, τότε θα καταλάβουν το θανάσιμο λάθος τους.

Έβλεπα αναρίθμητα τρομερά ζώα, τεράστια φίδια, με πολλά κεφάλια, να συστρέφονται, να ορθώνονται, και να σφίγγουν τους αμαρτωλούς παρασύροντας τους, στα βάθη της πύρινης θάλασσας...

Κί' όταν τα στόματα των τερατόμορφων ζώων κατέτρωγαν τούς αμαρτωλούς, τότε τα σώματα αυτά πάλι ξαναγίνονταν όπως καί πρώτα, για να ξαναρχίσει καί πάλι ο ίδιος κύκλος βασάνων...

-- Μη φοβάσαι Ντούσαν, είπε ο άγγελος. Τα φίδια και τα ζώα που κολυμπούν σ' αυτό το βραστό νερό, τα έφτιαξε ο Θεός έτσι, που να μην καταστρέφονται... Αιώνια θα δαγκώνουν και όλα μαζί θα βράζουν και θα ψήνονται σ' αυτήν τη φωτιά, αλλά ποτέ δεν θα βράσουν, ούτε καί θα ψηθούν ολότελα...

Αυτή θα είναι και η τιμωρία τους...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΜΟΥ

Το θέαμα των βασανιστηρίων ήταν ανυπόφορο. Αρκετές φορές έκλεισα τα μάτια μου, αλλά όταν τα γύρισα στο σκοτάδι, τότε εκεί με υποδέχθηκαν μαύρα τέρατα, με πύρινα μάτια, ουρλιάζοντας και πετώντας γύρω μας.

Τρόμαξα...

-- Μη τaráζεσαι Ντούσαν. Είναι δαίμονες που τους ενοχλούμε. Ο πολύς

κόσμος σήμερα δεν πιστεύει στους δαίμονες.

Τους θεωρεί παραμύθια και γελάει. Θα έλθει η ώρα όμως, αν δεν μετανοήσουν, αν δεν εξομολογούνται με ειλικρίνεια, και δεν κοινωνούν τακτικά, που θα ζήσουν στα μέρη αυτά, και τότε θα πιστεύσουν ... Θυμήσου το αυτό Ντούσαν!

Εδώ θά ζήσουν, είτε τους αρέσει είτε όχι !...

Μόνο η αλλαγή ζωής μπορεί να τούς γλιτώσει, πριν βέβαια τούς προλάβει ο θάνατος...

Με τα λόγια αυτά ο άγγελος με έβγαλε από την κόλαση και το σκοτάδι της.

Επιστρέφοντας στη Γή με σταύρωσε και εξαφανίστηκε....

Έκτοτε, η εξέλιξη της ζωής μου σε μετάνοια και αλλαγή ζωής, υπήρξε ραγδαία. Σήμερα, κοντά στον Χριστό και τα μυστήρια Του, νοιώθω ασφαλισμένος απέναντι στην άλλη ζωή τόσο, που καμιά Ασφαλιστική Εταιρεία ανθρωπίνης ζωής, δεν μπορεί να προσφέρει. Ελπίζω, πώς πάρα πολλοί άνθρωποι θα σκεφθούν έτσι, και πώς ήταν ανάγκη η πραγματική αυτή ιστορία να δοθεί στη δημοσιότητα...

(Τό όραμα αυτό, από μετάφραση Σερβικού κειμένου, δόθηκε στην δημοσιότητα προς απλή ενημέρωση).

Σχολιάζοντάς το μερικοί άνθρωποι, μίλησαν για ένα συμβολικό όραμα αλληγορικής σημασίας που δέν έχει σχέση όμως μέ τήν πραγματικότητα...

Ποιός από εμάς όμως, είτε Πατριάρχης, είτε Αρχιεπίσκοπος, είτε πνευματικός, μπορεί υπεύθυνα νά πεί, ότι αυτός γνωρίζει καλά, τό τί ακριβώς εννοούσε ό Χριστός όταν μιλούσε για τήν Κόλαση;

Φυσικά κανείς !...

Κάποιοι άλλοι, γέλασαν ειρωνικά ονομάζοντας τήν περιγραφή " σωστό παραμύθι..."

Καί άν δέν είναι έτσι;

Αν **μία στίς χίλιες** όμως, είναι τά πράγματα **εκεί...** όπως παραπάνω περιγράφηκαν, τότε τί γίνεται;

Ελεύθεροι είμαστε όμως, νά κρίνουμε καί νά αποφασίσουμε...

**ΓΥΡΙΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΖΩΗ...**

" Ήμουν άθρη, και έβριζα πολύ και φοβερά το Θεό. Ζούσα μέσα στη ντροπή και την πορνεία και ήμουν νεκρή στη γη. Όμως ο ελεήμων Θεός δεν άφησε να χαθώ, αλλά με οδήγησε στη μετάνοια.

Στα 1961 αρρώστησα από καρκίνο και ήμουν άρρωστη τρία χρόνια. Δεν έμενα ξαπλωμένη, παρά εργαζόμουν και έκανα θεραπεία σε γιατρούς, ελπίζοντας να βρω θεραπεία. Τους τελευταίους έξη μήνες είχα τελείως αδυνατίσει, τόσο που ούτε νερό δεν μπορούσα να πιω. Μόλις το έπινα, αμέσως το έκανα εμετό. Τότε με πήγαν στο νοσοκομείο και επειδή ήμουν πολύ ενεργητική κάλεσαν ένα καθηγητή από τη Μόσχα και αποφάσισαν να με χειρουργήσουν.

Μόλις μου άνοιξαν την κοιλιά, αμέσως πέθανα. Η ψυχή μου βγήκε από το σώμα και στέκονταν ανάμεσα σε δύο γιατρούς και εγώ με μεγάλο φόβο και τρόμο κοίταζα την αρρώστια μου. Ολόκληρο το στομάχι μου και τα έντερα μου ήταν προσβεβλημένα από καρκίνο. **Στεκόμουν και σκεπτόμουν γιατί είμαστε δύο;** Δεν είχα ιδέα ότι υπάρχει ψυχή. Οι κομμουνιστές μας φούσκωναν και μας δίδασκαν ότι η ψυχή και ο Θεός δεν υπάρχουν, ότι αυτό είναι μόνο επινόηση των παπάδων για να ξεγελάσουν το λαό και να τον κρατούν σε φόβο για κάτι που δεν υπάρχει.

Βλέπω τον εαυτό μου που στέκεται και τον βλέπω πάλι πάνω στο χειρουργείο. Μου έβγαλαν έξω όλα τα εντόσθια και αναζητούσαν τον δωδεκαδάκτυλο. Αλλά εκεί υπήρχε μόνον πύον, τα πάντα ήταν κατεστραμμένα και χαλασμένα, τίποτε δεν ήταν υγιές. Οι γιατροί τότε είπαν: «αυτή δεν έχει με τι να ζήσει». Όλα τα έβλεπα με μεγάλο φόβο και τρόμο και πάλι σκεπτόμουν: «Πώς και από πού είμαστε δύο;». Στέκομαι και ταυτόχρονα είμαι ξαπλωμένη;

"Οι γιατροί τότε επέστρεψαν τα εντόσθιά μου όπως-όπως και είπαν ότι το σώμα μου πρέπει να δοθεί στους νέους ειδικευόμενους γιατρούς για διδασκαλία και το μετέφεραν στο νεκροτομείο και εγώ πήγαινα κοντά τους **και όλο και παραξενεύομουν και σκεπτόμουν πως και από πού είμαστε δύο.** Εκεί με άφησαν ξαπλωμένη γυμνή, καλυμμένη ως το ύψος του στήθους με ένα σεντόνι.

Μετά απ αυτό βλέπω ότι ήλθε ο αδελφός μου και έφερε το μικρό μου γιο. Ήταν έξι χρονών και ονομάζονταν Αντρούσκα (Αντρέι). Ο γιός μου πλησίασε το σώμα μου και με φίλησε στο κεφάλι. Άρχισε να κλαίει και να λέει: «Μαμά, μαμά, γιατί πέθανες; Είμαι ακόμη μικρός, πως θα ζήσω χωρίς εσένα; Πατέρα δεν έχω και συ πέθανες! Εγώ τότε τον αγκάλιασα και τον φίλησα, αλλά αυτό δεν το αισθάνθηκε ούτε το είδε ούτε με πρόσεξε, αλλά κοίταγε το νεκρό μου σώμα. Έβλεπα επίσης πως έκλεγε ο αδελφός μου. Μετά απ αυτό, εγώ με μιας βρέθηκα στο σπίτι μου.

Ήλθε η πεθερά μου από τον πρώτο μου γάμο, η μητέρα μου και η αδελφή μου. Τον πρώτο μου σύζυγο τον εγκατέλειψα γιατί πίστευε στο Θεό. Τότε άρχισε η διανομή των πραγμάτων μου. Εγώ ζούσα πλούσια και με πολυτέλεια

και όλα αυτά τα απόκτησα με αδικία και με πορνεία. Η αδελφή μου άρχισε να αφαιρεί τα πιο ωραία από τα πράγματά μου, ενώ η πεθερά ζητούσε να αφήσει και κάτι στο γιό μου. Η αδελφή μου δεν άφηνε τίποτε, αλλά επιπλέον άρχισε να εμπαίζει την πεθερά λέγοντας: «αυτό το παιδί δεν είναι από τον γιό σου και συ δεν του είσαι τίποτε». Μετά απ αυτό αυτές βγήκαν και έκλεισαν το σπίτι. Η αδελφή μου πήρε μαζί της και ένα μεγάλο μπόγο με πράγματα. Ενώ αυτές μάλωναν για τα πράγματά μου είδα γύρω μας να χορεύουν και να χαίρονται διάβολοι.

Ξαφνικά βρέθηκα στον αέρα και βλέπω σαν να πετώ με αεροπλάνο. Αισθάνομαι ότι κάποιος με συγκρατεί και ότι υψώνομαι όλο και πιο πολύ. Βρέθηκα πάνω από την πόλη Μπαρναούλ.

Μετά βλέπω ότι η πόλη χάθηκε . Έγινε σκοτάδι. Μετά απ αυτό άρχισε πάλι να έρχεται φως και στο τέλος φώτισε τελείως και το φως ήταν πάρα πολύ ισχυρό που δεν μπορούσα να το κοιτάξω. Με τοποθέτησαν σε μαύρη πλάκα ενάμιση μέτρου. Έβλεπα δένδρα με πολύ χοντρούς κορμούς και πανέμορφο ποικιλόχρωμο φύλλωμα. Ανάμεσα στα δένδρα υπήρχαν σπίτια και μάλιστα όλα καινούργια, αλλά δεν είδα ποιοι ζούσαν σ' αυτά.

Στην κοιλάδα αυτή είδα πλούσιο πράσινο χορτάρι και σκέφτηκα: που βρίσκομαι εγώ τώρα; Αν βρίσκομαι στη γη τότε γιατί δεν υπάρχουν εδώ επιχειρήσεις, εργοστάσια ούτε άλλα κτίρια, γιατί δεν υπάρχουν δρόμοι ούτε συκοινωνία; Τι μέρος είναι ετούτο εδώ χωρίς ανθρώπους και ποιος τέλος πάντων ζει εδώ;

ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΣΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ...

Λίγο πιο πέρα είδα να περπατάει μια ωραία υψηλή γυναίκα με βασιλικά φορέματα κάτω από τα οποία φαίνονταν τα δάκτυλα των ποδιών. Περπατούσε τόσο ανάλαφρα που από τα πόδια δεν λύγιζε ούτε το χορτάρι. Κοντά της πήγαινε ένας νεαρός που είχε ύψος ως τους ώμους της. Είχε κρυμμένο το πρόσωπο του με τα χέρια του και για κάτι έκλεγε πολύ και πικρά και παρακαλούσε, αλλά για ποιο λόγο δεν μπορούσα να ακούσω.

Σκέφτηκα ότι είναι ο γιος της και μέσα μου διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν τον λυπάται και δεν του εκπληρώνει το αίτημα. Αυτός έκλεγε και θρηνούσε και εκείνη δεν του εκπλήρωνε την αίτηση. (Σημείωση: Από όλα φαίνεται ότι αυτός ο νεαρός ήταν άγγελος φύλακας αυτής της νεκρής γυναίκας. Φαίνεται επίσης πόσο ενδιαφέρονται οι άγιοι άγγελοι για μας και τις ψυχές μας, αλλά εμείς δεν το βλέπουμε. Παραπέρα φαίνεται και αυτών το αίτημα είναι ανεκπλήρωτο, αν

ο θάνατος μας βρει αμαρτωλούς και αμετανόητους).

Όταν αυτοί με πλησίασαν, ο νεαρός έπεσε μπροστά στα πόδια της και άρχισε να την παρακαλεί εντονότερα και να οδύρεται και να της ζητεί κάτι. Εκείνη κάτι του απάντησε, αλλά δεν μπόρεσα να καταλάβω τι. (Σημείωση: Είχα την ευκαιρία και από άλλες πηγές να γνωρίσω πως και πόσο πικρά κλαίει ο άγ. Άγγελος φύλακας όταν αυτός που του δόθηκε για φύλαξη δεν υπακούει στην αγία Εκκλησία και στην αγία πίστη, χάνοντας την ψυχή του για πάντα). Όταν αυτοί με πλησίασαν ήθελα να τη ρωτήσω: «που βρίσκομαι;»

Τη στιγμή εκείνη η γυναίκα αυτή σταύρωσε τα χέρια στο στήθος, ύψωσε τα μάτια προς τον ουρανό και είπε :

«Κύριε, που θα πάει αυτή, έτσι;».

Εγώ τότε έτρεμα και μόλις τώρα κατάλαβα ότι είχα πεθάνει, ότι η ψυχή μου βρισκονταν στον ουρανό και το σώμα έμεινε στη γη. Τότε άρχισα να κλαίω και να οδύρομαι και ακούω φωνή που λέει: «επιστρέψτε την στη γη για τις αγαθοεργίες του πατέρα της».

Άλλη φωνή απάντησε:

«Βαρέθηκα την αμαρτωλή και διεφθαρμένη ζωή της. Εγώ ήθελα να την εξαφανίσω από προσώπου γης χωρίς μετάνοια, αλλά με παρακάλεσε για αυτήν ο πατέρας της. Δείξε της το μέρος για το οποίο άξιζε».

Αμέσως βρέθηκα στον Άδη. Τότε άρχισαν να έρπουν μέχρις εμένα φοβερά πυρακτωμένα φίδια με μακριές γλώσσες που ξερνούσαν φωτιά και άλλες αποκρουστικές βρωμιές. Η βρώμα ήταν αβάσταχτη. Αυτά τα φίδια τυλίχθηκαν γύρω μου και ταυτόχρονα από κάπου παρουσιάστηκαν σκουλήκια χοντρά ίσαμε το δάκτυλο με ουρές που κατέληγαν σε βελόνες και άγκιστρα. Αυτά έμπαιναν σε όλα τα ανοικτά μου μέρη, στα αυτιά, στα μάτια, στη μύτη, κ.λ.π. και έτσι με βασάνιζαν και εγώ κραύγαζα όχι με την φωνή μου. Αλλά εκεί δεν υπήρχε από πουθενά ούτε βοήθεια ούτε έλεος από κανένα.

Εκεί είδα πως παρουσιάστηκε η γυναίκα που πέθανε από άμβλωση και άρχισε να παρακαλεί τον Κύριο για έλεος. ΑΥΤΟΣ της απάντησε: «εσύ στην γη δεν με αναγνώριζες, σκότωνες τα παιδιά στην κοιλιά σου και επί πλέον έλεγες στους ανθρώπους: δεν πρέπει να γεννάτε παιδιά, τα παιδιά είναι περιττά». Σε μένα δεν υπάρχουν, δεν υπάρχουν περιττά. Σε μένα υπάρχουν τα πάντα και για όλους αρκετά.

Σε μένα ο Κύριος είπε: «Εγώ σου έδωσα την αρρώστια για να μετανοήσεις, αλλά εσύ με έβριζες ως το τέλος της ζωής και δεν Με αναγνώριζες και για τον λόγο αυτό και εγώ δεν σε αναγνωρίζω! Πως στη γη έζησες χωρίς τον Κύριο Θεό, έτσι και εδώ θα ζήσεις!».

Ξαφνικά όλα μεταστράφηκαν και εγώ κάπου πέταξα. Η βρώμα χάθηκε, χάθηκε και ο δυνατός οδυρμός και εγώ ξαφνικά είδα την εκκλησία μου που

ενέπαιζα. Άνοιξε η πύλη και από αυτή βγήκε ιερέας ντυμένος στα άσπρα. Αυτός στέκονταν με σκυμμένο το κεφάλι και κάποια φωνή με ρωτάει: «ποιος είναι αυτός;». Εγώ απάντησα: «ο ιερέας μας». «Εσύ έλεγες ότι είναι χαραμοφάης, αυτός δεν είναι χαραμοφάης, αλλά πραγματικός ποιμένας, δεν είναι μισθοφόρος. Γνώριζε πως αν και είναι κατά το βαθμό μικρός, συνηθισμένος ιερέας, υπηρετεί Εμένα, μάθε ακόμη και τούτο: αν δεν σου διαβάσει αυτός την ευχή της εξομολόγησης, εγώ δεν θα σε συγχωρήσω»!

Τότε άρχισα να παρακαλώ: «Κύριε, γύρισέ με στη γη, έχω ένα μικρό γιο». Ο Κύριος είπε: «ξέρω ότι έχεις μικρό γιο, είναι κρίμα γι αυτόν». «Κρίμα», απάντησα εγώ. Τότε Εκείνος αποκρίθηκε: «Εγώ σας λυπούμαι όλους και τρεις φορές σας λυπούμαι. Όλους σας περιμένω πότε θα ξυπνήσετε από το αμαρτωλό όνειρο, να μετανοήσετε και να έλθετε στον εαυτό σας;».

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ...

Εδώ τώρα εμφανίστηκε εκ νέου η Μητέρα του Θεού, που νωρίτερα την αποκαλούσα γυναίκα και πήρα το θάρρος να τη ρωτήσω: «Υπάρχει εδώ σε σας παράδεισος;». Αντί για απάντηση μετά απ αυτές τις λέξεις, ξαναβρέθηκα στην κόλαση στον Άδη. Τώρα ήταν χειρότερα από ότι την προηγούμενη φορά.

Έτρεξαν ολόγυρά μου οι δαίμονες με καταλόγους και μου έδειχναν τα αμαρτήματά μου και φώναζαν: «εσύ μας υπηρετήσεις όταν ήσουν στη γη»!

Άρχισα να διαβάζω τα αμαρτήματά μου, όλα μου τα έργα μου που ήταν γραμμένα με μεγάλα γράμματα και ένοιωσα φοβερό φόβο.

Από τα στόματά τους έβγαινε φωτιά. Οι δαίμονες με κτυπούσαν στο κεφάλι. Πάνω μου έπεφταν και κολλούσαν πυρακτωμένες σπίθες από φωτιά και με έκαιγαν. Γύρω μου ακούονταν φοβερός θρήνος και κοπετός πολλών ανθρώπων.

Όταν το πυρ δυνάμωνε έβλεπα τα πάντα γύρω μου. Οι ψυχές είχαν φοβερή όψη, ήταν σακατεμένες με τεντωμένους λαιμούς και πρησμένα μάτια. Μου έλεγαν ότι είσαι συντρόφισσα (φαίνεται ότι ήταν κομουνίστριες) και είσαι υποχρεωμένη να ζήσεις μαζί μας. Όπως εσύ έτσι και εμείς όταν είμαστε στη γη δεν αναγνωρίζαμε το Θεό, τον βρίζαμε και κάναμε κάθε κακό, την πορνεία, την υπερηφάνεια και άλλα και ποτέ δεν μετανοήσαμε.

Όσοι αμάρτησαν, αλλά μετάνιωσαν, πήγαιναν στη εκκλησία, προσεύχονταν στο Θεό, ελεούσαν τους φτωχούς και βοηθούσαν όσους βρίσκονταν σε ανάγκη και κακοτυχία, αυτοί είναι εκεί πάνω. (Σημείωση: δηλαδή στο παράδεισο, τον οποίο αυτοί εδώ δεν ήθελαν ούτε να μνημονεύσουν).

Εγώ φοβήθηκα φοβερά από αυτά τα λόγια, μου φαίνονταν ότι ήδη βρισκόμουν εδώ στον Άδη ολόκληρη ζωή και αυτοί μου λένε ότι θα ζήσω μαζί τους αιώνια.

Μετά από αυτό εμφανίστηκε εκ νέου η Μητέρα του Θεού και έγινε φως, οι δαίμονες τράπηκαν σε φυγή και οι ψυχές που βασανίζονται στην κόλαση άρχισαν να φωνάζουν και να την ικετεύουν για έλεος: «Ουράνια βασίλισσα, μη μας αφήνεις εδώ» φώναζαν. «**Καιγόμαστε Μητέρα του Θεού και δεν υπάρχει ούτε σταγόνα νερό!**» Εκείνη έκλαιγε και μέσα από το κλάμα έλεγε: «Όσο ζούσατε στη γη δε με αναγνωρίζατε και δε μετανοούσατε για τις αμαρτίες σας στον Γιο Μου και Θεό σας και Εγώ τώρα δεν μπορώ να σας βοηθήσω, δεν μπορώ να παραβώ την επιθυμία του Γιου μου και Εκείνος δεν μπορεί την επιθυμία του Πατέρα του! Βοηθώ μόνο αυτούς για τους οποίους παρακαλούν οι συγγενείς και για τους οποίους προσεύχεται η αγία εκκλησία». Μετά απ αυτό εμείς αρχίσαμε να υψωνόμαστε και από κάτω αναδίδονταν δυνατή κραυγή φωνών: «**Μητέρα του Θεού μη μας αφήνεις!**».

Ξανά υπήρχε σκοτάδι και εγώ βρέθηκα στην ίδια πλάκα. Σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος η Μητέρα του Θεού ύψωσε τα μάτια στον ουρανό και άρχισε να προσεύχεται λέγοντας: «τι να κάνω μ αυτήν, που να την βάλω; Μια φωνή απάντησε : «αφήστε την από τα μαλλιά στη γη». «Μα αυτή είναι κουρεμένη;». Η φωνή είπε πάλι: «Πιάστε την από τα μαλλιά».

Τότε η Μητέρα του Θεού έφυγε ήσυχα, η πόρτα της μισάνοιξε έτσι που πίσω απ' αυτήν δεν έβλεπα τίποτε. Κατόπιν επέστρεψε κρατώντας τα μαλλιά μου στα χέρια της και από κάπου εμφανίστηκαν 12 άμαξες χωρίς τροχούς, κινούνταν σιγά και εγώ τις ακολουθούσα. Η Μητέρα του Θεού μου έδωσε τα μαλλιά, αλλά εγώ δεν αντιλήφθηκα ότι με άγγιξε. Άκουσα μόνο όταν είπε ότι η δωδέκατη άμαξα δεν έχει πάτο. Φοβόμουν να καθίσω σ' αυτήν, αλλά η Μητέρα του Θεού με έσπρωξε στη γη απ' αυτή.

Ο " ΓΥΡΙΣΜΟΣ" ΣΤΟ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ...

Μετά απ αυτό εγώ συνήλθα και ενσυνείδητα στεκόμουν και κοιτάζα. Ήταν μιάμιση η ώρα το απόγευμα. Μετά από κείνο το φως που είδα εκεί όλα στη γη μου φαίνονταν άσχημα και δεν μου άρεσε που ήμουν στη γη, αλλά τι να κάνω. **Τώρα είπα μόνη μου στην ψυχή μου: «πήγαινε στο σώμα!»!**

Τότε βρέθηκα πάλι στο νοσοκομείο και πήγαμε στο ψυγείο που φύλαγαν τα πτώματα. Αυτό ήταν κλειστό, αλλά εγώ μπήκα μέσα χωρίς κώλυμα και είδα το νεκρό μου σώμα: Το κεφάλι μου ήταν γυρισμένο λίγο προς τα πλάγια, ενώ η μέση μου πιέζονταν από νεκρούς.

Μόλις η ψυχή μου μπήκε στο σώμα, αμέσως αισθάνθηκα ισχυρό ψύχος. Κάπως απελευθέρωσα την πιεσμένη μέση μου, διπλώθηκα και έσφιξα τα γόνατα με τα χέρια.

Τη στιγμή εκείνη έβαλαν μέσα το νεκρό σώμα κάποιου ανθρώπου και όταν άναψαν το φως με είδαν σκυμμένη, ενώ εκείνοι συνήθως βάζουν όλους τους νεκρούς με το πρόσωπο προς τα πάνω. Βλέποντάς με έτσι οι νοσοκόμοι φοβήθηκαν και από το φόβο διασκορπίστηκαν. Επέστρεψαν με δύο γιατρούς, που αμέσως διέταξαν να ζεσταθεί το μυαλό μου με λάμπες. Στο σώμα μου υπήρχαν οκτώ τομές (μάθαιναν πάνω σ αυτό): τρεις στο στήθος και οι υπόλοιπες στην κοιλιά. Δύο ώρες μετά το ζέσταμα του κεφαλιού άνοιξα τα μάτια και μόλις μετά από 12 μέρες μίλησα.

Το πρωί μου έφεραν πρωινό τηγανίτες με βούτυρο και καφέ (ήταν μέρα νηστείας), αλλά δεν ήθελα να φάω και τους είπα ότι δε θα φάω. Οι νοσοκόμοι έφυγαν πάλι και όλοι στο νοσοκομείο άρχισαν να με προσέχουν. Ήλθαν οι γιατροί και με ρώτησαν γιατί δεν θέλω να φάω. Τους απάντησα: «καθίστε και θα σας διηγηθώ τι είδε η ψυχή μου. Όποιος δεν νηστεύει τις μέρες της νηστείας, αυτός θα φάει βρωμερά και σιχαμερά πράγματα. Γι αυτό σήμερα δε θα φάω όπως και σ όλες τις νηστείες δε θα αρτυθώ».

Οι γιατροί από την έκπληξη, τη μια κοκκίνιζαν την άλλη κιτρίνιζαν και οι ασθενείς με άκουγαν προσεκτικά. Κατόπιν συγκεντρώθηκαν πολλοί γιατροί και εγώ τους είπα ότι τίποτε πλέον δεν με πονάει. Τότε άρχισε να έρχεται σε μένα κόσμος και μάλιστα πολύς και εγώ σε όλους διηγιόμουν και έδειχνα τις πληγές. Η αστυνομία άρχισε να διώχνει τον κόσμο και μένα με μετέφεραν σε άλλο νοσοκομείο. Εκεί ανάρρωσα τελείως και παρακάλεσα τους γιατρούς να με γιατρέψουν όσο το δυνατό νωρίτερα τις τομές που μου έκαναν μαθαίνοντας πάνω μου.

Τότε με έβαλαν πάλι στο χειρουργικό τραπέζι και όταν οι γιατροί άνοιξαν την κοιλιά μου είπαν :

«Γιατί χειρουργήσανε τελείως υγιή άνθρωπο;». Εγώ τότε τους ρώτησα: «Ποια είναι η αρρώστια μου;» Αυτοί μου απάντησαν : «Τα εντόσθιά σας είναι υγιή και καθαρά όπως του παιδιού». Τους είπα ότι τα μάτια μου ήταν δεμένα κατά τη διάρκεια της εγχείρησης, αλλ ότι, παρ όλα αυτά, είδα το εσωτερικό μου στον καθρέπτη του ταβανιού.

Ήλθαν και οι γιατροί που έκαναν την εγχείρηση και όταν πλησίασαν είπαν:

«Που είναι η αρρώστια της; τα εντόσθιά της ήταν όλα διαλυμένα και προσβεβλημένα από τον καρκίνο και τώρα είναι τελείως υγιή».

Τους απάντησα: ο ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ φανέρωσε το έλεός του πάνω σε μένα

την αμαρτωλή, για να ζήσω ακόμη και μαρτυρήσω στους άλλους ό,τι είδα και ό,τι μου συνέβη. **ΕΚΕΙΝΟΣ, ο ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ πήρε ότι κατεστραμμένο ήταν μέσα μου και μου έδωσε υγιή, σε όλους θα το διηγούμαι, ώσπου να πεθάνω.**

Κατόπιν είπα στο γιατρό: «Βλέπεις πως γελαστήκατε;» και εκείνος απάντησε ότι «τίποτε δεν ήταν υγιές μέσα σου». «Τι νομίζετε τώρα;» τον ρώτησα εγώ. Απάντησε: «σε αναγέννησε ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ!» Τότε του απάντησα: «Αν πιστεύετε σ' αυτόν κάντε τον σταυρό σας και παντρευτείτε στην εκκλησία». Ο γιατρός κοκκίνισε γιατί ήταν Εβραίος. Πρόσθεσα ακόμη: γίνου αρεστός στον Κύριο το ΘΕΟ.

Κατόπιν άφησα το νοσοκομείο, κάλεσα τον ιερέα που νωρίτερα ενέπαιζα και του έκανα επιθέσεις, αποκαλώντας τον χαραμοφάη. Του διηγήθηκα όλα όσα μου συνέβησαν, εξομολογήθηκα και μετάλαβα των αγίων του Χριστού μυστηρίων. **Τον κάλεσα και ευλόγησε το σπίτι μου, γιατί ως τώρα σ αυτό βασίλευε η αμαρτία, η μικρότητα, το μεθύσι, ο εμπαιγμός και η μάχη.**

Τώρα εγώ η αμαρτωλή Κλαυδία, που είμαι 40 χρονών, με την βοήθεια του Θεού και της Ουράνιας Βασίλισσας, ζω χριστιανικά. Πηγαίνω τακτικά στη εκκλησία, στο ναό του Θεού και ο Κύριος με βοηθάει. Από όλες τις μεριές του κόσμου με επισκέπτονται άνθρωποι και εγώ διηγούμαι σε όλους όσα μου συνέβησαν, είδα και άκουσα. Με τη βοήθεια του Θεού τους δέχομαι όλους, διηγούμαι σε όλους τι ήμουν πριν, τι μου συνέβη τώρα και για ποιο λόγο είμαι τώρα πιστή.

Ας είναι δοξασμένος ο Κύριος ο Θεός! Όλους τους συμβουλεύω να προσέχουν πως ζουν, γιατί πράγματι υπάρχει άλλος κόσμος και άλλη ζωή και ότι ο καθένας θα δώσει λόγο για τα γήινα έργα του και ότι ανάλογα μ' αυτά θα έχει πλήρως δίκαια ανταμοιβή ή τιμωρία και μάλιστα αιώνια. Να ζήτε όλοι χριστιανικά και κατά ΘΕΟΝ. ΑΜΗΝ.

Ουστιγιούζινα Κλαύδιγια Νικίτισνα.

(ΕΚΔΟΣΕΙΣ " ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ ")

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ...

Επειδή κάποιοι, (γιά προσωπικούς τους λόγους και προφανώς κάπου ελεγχόμενοι), όταν ακούνε λόγους "περί κολάσεως" εξανίστανται, ότι "γράφουμε ακραία θέματα" , θέλοντας φαίνεται νά μιλούμε μόνο γιά

Παραδείσους και χαρές και όχι για λύπες και καταδίκες, παραθέτουμε κάποια σημεία από τους λόγους του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, σχετικούς με την Β΄ Παρουσία του Χριστού και την μέλλουσα Κρίση...

Λόγια που δείχνουν με τι σοβαρότητα και με τι ευθύνη σημείωσαν οι Άγιοι αυτοί άνθρωποι "τα περί Κολάσεως συμβαίνοντα", εξ' αντιδιαστολής με την σημερινή ανευθυνότητα κάποιων, ακόμη και θεολογούντων, που θέλουν να αποκοιμίζονται τον κόσμο " για να μη αγριεύει (!!!)" όπως χαρακτηριστικά λένουν...

Αλλά τόσο ο Χριστός, όσο και οι Άγιοί Του, μίλησαν ευθαρσώς για τα θέματα αυτά και δεν έκρυψαν την αλήθεια παρασέρνοντας τους ανθρώπους στον "εξ' αγνοίας αιώνιο όλεθρο..."

Ξεχνούν ακόμη, ότι ο άνθρωπος χωρίς φόβο Θεού, είναι ικανός για όλα, πράγμα που αποτυπώνεται και στο λαϊκό γνωμικό: "ο φόβος (του Θεού), φυλάει τα έρημα (τα απροστάτευτα...)"

Και μη ξεχνάμε, ότι όταν οι Ρώσοι ηγεμόνες έστειλαν αντιπροσωπεία στην Κωνσταντινούπολη για να μάθουν περισσότερα για την Χριστιανική πίστη, και εάν είναι κατάλληλη να την εισαγάγουν στον Ρωσικό λαό, εκείνο που τους έκανε φοβερή εντύπωση και συνετέλεσε στην αποδοχή της νέας θρησκείας ήταν οι φοβερές εικόνες της Μελλούσης Κρίσεως και της Κολάσεως επάνω στις τοιχογραφίες της Αγίας Σοφίας...

ΛΟΓΟΣ περί τής Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας...

" Προσέλθετε υιοί φωτός, και ακούσατε την μακαρίαν και ευλογημένην φωνήν του Σωτήρος, ήτις λέγει προς ημάς. Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την βασιλείαν των ουρανών. Προσέξατε, αδελφοί μου, να μη στερηθή κανείς αυτήν την μακαρίαν κληρονομίαν, διότι επλησίασε ήδη...

Άς είμεθα έτοιμοι αδελφοί διότι δεν γινώσκουμεν πότε ο Κύριος έρχεται, διότι η ημέρα εκείνη έρχεται , όπως έρχεται ο κλέφτης την νύκτα...Οίμοι (αλοίμονο), οίμοι αγαπητοί, φόβος και τρόμος ανεκδιήγητος έν εκείνη τή ώρα θέλει καταλάβει τους ανθρώπους, και πάσα πνοή κατά την ώραν εκείνη θά τρέμει, ο ήλιος σκοτίζεται, η σελήνη θαμβώνει, και πάντα τά στοιχεία αλλοιούνται...

Ποταμός διαρρέει και κοχλάζει μετά βοής μεγάλης. Σκώληκες θανατηφόροι και φαρμακεροί αναβρύουν και επιθυμούν να φάγουν σάρκας αμαρτωλών, χάσματα δείχνονται σκοτεινότερα και εκδέχονται καταδίκους...

Και τίς δύναται αγαπητοί να λέγει όλα τά λυπηρά που απαντυχαίνουν στους ταλασίπωρους αμαρτωλούς; τους δέ δικαίους περιχαρής ευφροσύνη αναμένει....

Αλλοίμονον, αλλοίμονον τότε εις τον νικημένον, ότι θέλει εμπυυσθή και

υβρισθή υπό τών Αγγελικών δυνάμεων, στεκόμενος σκυθρωπός και
κατηφής...καί από εκεί δεμένος συρνώμενος καί δερνώμενος, θέλει παραδοθεί
Αγγέλοις φοβεροίς, νά τόν πηγαίνουν στάς αιωνίους Κολάσεις μαζί μέ τούς
δαίμονας όπου τόν επλάνεσαν, είς απώλειαν τής σαρκός όπου έπραξε τά
κακά, καί είς καύσιν τής ψυχής όπου υπήκουσε είς τά πονηρά, καί θέλει
βαλθεί είς ατελεύτητον Κόλασιν..."

(από τό βιβλίο τού Αγίου Νικοδήμου τού Αγιορείτου: " Χριστοθήθεια τών
Χριστιανών", σελίς 385...,Α΄έκδοση στήν Βενετία τό 1803μχ, ανατύπωση από
τίς εκδόσεις Β. Ρηγόπουλου, Θεσ/κη)

